

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **L.**, bývajúceho v B., 2/ **J.**, bývajúcej v B., 3/ **M.**, bývajúceho v B., 4/ **E.**, bývajúcej v B., 5/ **V.**, bývajúceho v B., 6/ **M.**, bývajúcej v B., 7/ **M.**, bývajúceho v B., 8/ **D.**, bývajúcej v B., 9/ **A.**, bývajúceho v B., 10/ **M.**, bývajúcej v B., 11/ **J.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **J., správcovi konkurznej podstaty úpadcu J., spol. s r.o. v konkurze**, so sídlom v B., IČO: X., Advokátska a správcovská kancelária J., so sídlom v B., zastúpenému JUDr. R., advokátom Advokátskej kancelárie J. s.r.o., so sídlom v B., **o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 113/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2007 sp. zn. 16 Co 204/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ až 11/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 22. mája 2007 č.k. 14 C 113/2005-417 určil neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 14, nachádzajúceho sa na 3. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobcom 1/, 2/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 41, nachádzajúceho sa na 8. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobcom 3/, 4/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 58, nachádzajúceho sa na 11. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobcom 5/, 6/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 55,

nachádzajúceho sa na 11. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobcom 7/, 8/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 22, nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobcom 9/, 10/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka a neplatnosť výpovede z nájmu bytu č. 29, nachádzajúceho sa na 6. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M. v B. zo dňa 7. júla 2005 danú prenajímateľom žalobkyni 11/ z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcom 55 750 Sk trov konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovia v čase doručenia výpovedí z nájmu bytu boli na Katastrálnom úrade v B., Správa katastra Banská Bystrica vedení ako vlastníci sporných bytov a v tomto smere poukázal na § 70 zákona č. 162/1995 Z.z., podľa ktorého údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Do rozhodovania okresného súdu opak preukázaný nebol. Žalobcov teda považoval za vlastníkov bytov. Medzi žalobcami a žalovaným neexistoval nájomný vzťah, a teda žalovaný nemal čo vypovedať. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom z 8. novembra 2007 sp. zn. 16 Co 204/2007 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovaného zaviazal nahradiť v lehote 3 dní žalobcom 1/ až 11/ trovy odvolacieho konania v sume 11 324 Sk. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobcovia obdržali od žalovaného výpovede z nájmu bytu datované dňom 7. júla 2005 s poukazom na ustanovenie § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Z výpovedí vyplýva, že žalovaný sa cíti výlučným vlastníkom sporných bytov. Predmetné byty žalobcovia užívali a užívajú aj v súčasnej dobe a žalovaný ich označuje ako nájomníkov a vytýka im hrubé porušovanie svojich povinností vyplývajúcich z nájmu bytu tým spôsobom, že viac ako 2 roky neuhrádzajú nájomné za užívanie bytu. Výpismi z listov vlastníctva vedených na Katastrálnom úrade v B., Správa katastra Banská Bystrica mal preukázané, že žalobcovia sú vlastníkami sporných bytov. Tento stav platil aj v čase doručovania výpovede z nájmu bytu. Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd preto správne pri posudzovaní veci vychádzal z § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. V čase výpovedí hodnoverné a záväzné údaje katastra svedčili o vlastníctve bytov pre žalobcov. Spochybňovanie tohto vlastníctva súdnym konaním nie je preukázaním, že vlastníkami neboli. Platnosť konkrétneho právneho úkonu možno iba posudzovať s uvážením času,

v ktorom bol právny úkon urobený. V čase doručovania výpovedí z nájmu bytov žalobcovia boli vlastníkami bytov a žalovaný preto nemohol vlastníkom bytov dávať výpoveď z nájmu bytov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), že napadnuté rozhodnutie spočíva na neúplnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, je zmätočné (§ 242 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Ďalej namietal, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy, ako i že odvolací súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobcovia boli v čase doručenia výpovedí z nájmu bytov vlastníkami bytov a poukázal na to, že už v prvostupňovom konaní bola hodnovernosť údajov katastra, podľa ktorých mali byť vlastníkami bytov žalobcovia, spochybnená tým, že upozorňoval na priamo súvisiace konanie o nahradenie prejavu vôle vedené pod sp. zn. 13 C 53/2000, ktoré nebolo právoplatné skončené, čo bolo, podľa neho, dôkazom opaku o právnej domnienke hodnovernosti a záväznosti údajov katastra. Súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci, a to napriek tomu, že na ne relevantným spôsobom upozorňoval a ním predkladanými dôkazmi sa nezaoberal a bez akéhokoľvek ďalšieho skúmania a posúdenia navrhnutých dôkazov vychádzal výlučne z ustanovení katastrálneho zákona a o hodnovernosti údajov katastra. Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia 1/ až 11/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, a preto navrhli dovolaniu žalovaného nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti rozsudku, je procesne prípustné, ak sa ním napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (viď § 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je

prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa týchto ustanovení, lebo dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu (ktorý v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie žalovaného preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je. Procesnú prípustnosť jeho mimoriadneho opravného prostriedku by vzhľadom na to zakladala len prípadná procesná vada v zmysle § 237 O.s.p. Na vadu takejto povahy je odvolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa odvolací súd neobmedzil len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa - a to aj vzhľadom na obsah dovolania - zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (niektorým) z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver dovolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je

skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O.s.p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími, v ňom taxatívne vymenovanými procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

Dôvody (prípustnosti a opodstatnenosti) dovolania dovolací súd neposudzuje len podľa toho, ako boli slovne vyjadrené (naformulované), ale predovšetkým podľa obsahu tohto opravného prostriedku (§ 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejmé, že žalovaný v danej veci namietol procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že vyjadril nesúhlas s postupom súdov, keď nevykonali nimi navrhované dôkazy ako i nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov.

Pokiaľ mal dovolateľ na mysli túto vadu konania, treba uviesť, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (č.l. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 53/2000. Zo spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo v odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Uvedené vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom vyslovil názor, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom alebo za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení. Ten istý záver zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v uznesení z 27. novembra 1997 sp. zn. Obdo V 56/98, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 6/2000.

Žalovaný v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím

dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Rovnako je na tomto mieste potrebné uviesť, že procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá ani to, pokiaľ súdy svoje rozhodnutie založili na neúplných skutkových zisteniach. Nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencii tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/

O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súdy napadnuté rozhodnutia založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (pozn.: dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalovanému možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/ až 11/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalobcom 1/ až 11/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. mája 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

